

жертви за добиване народна свобода, и тѣ сами се при-
миряваха съ мисълта, че безъ тегла и жертви, безъ
кръвъ и огънь, свобода и независимостъ не се добиватъ.

Зимата прѣзъ 1875—1876 год. бѣше за цариград-
скитѣ българи цѣла продължителна нравствена трѣска.
Тѣ всички, едни знаеха, други угаждаха, че пролѣтѣта
прѣзъ 1876 год. нѣма да настане безъ важни сътресения
въ България.

Не допушаха да се мисли другояче и извѣстията изъ
България. Самиятъ авторъ на тия бѣлѣжки, стопанинъ и
и редакторъ на вѣстникъ „Вѣкъ“, не само подозираше,
но речи и прѣдчувствуваше отъ далечъ очакваното из-
ригване на глухобучещия вулканъ, прѣдчувствуваше и
прѣдвиждаше това, споредъ безбройнитѣ писма, които
му идѣха чрѣзъ разни пѣтища едни за вѣстника, други
за негови лични свѣдѣния или и свободолюбиви насърд-
чвания изъ разни мѣста на отечеството, като Пловдивъ
и Татаръ-Пазарджикъ, Сопотъ и Карлово, Казанлъкъ и
Стара-Загора, Търново, Габрово и Севлиево, Горня-Орѣ-
ховица и Шуменъ, София и Самоковъ, Свищовъ, Русе,
Тулча и пр.; като насърдително, между другитѣ, писмо
нека му бжде позволено да приведе тукъ, — ненадѣйно
намѣрено въ спасенитѣ му нѣкои и разпрѣснати книжа,
слѣдното, което носи подписа на едно име, придобило
отпослѣ таквазъ извѣстностъ въ нашата съврѣменна ли-
тература.

„Сопотъ, 1875, декемврий 22.

„Г-нъ Балабановъ!“

„Съ настоящето си идж да Ви заявя благодарно-
„стъта и съчувствието на съгражданитѣ си за гдѣто чрѣзъ
„вашитѣ статии по днешнитѣ тежки за народа ни обсто-